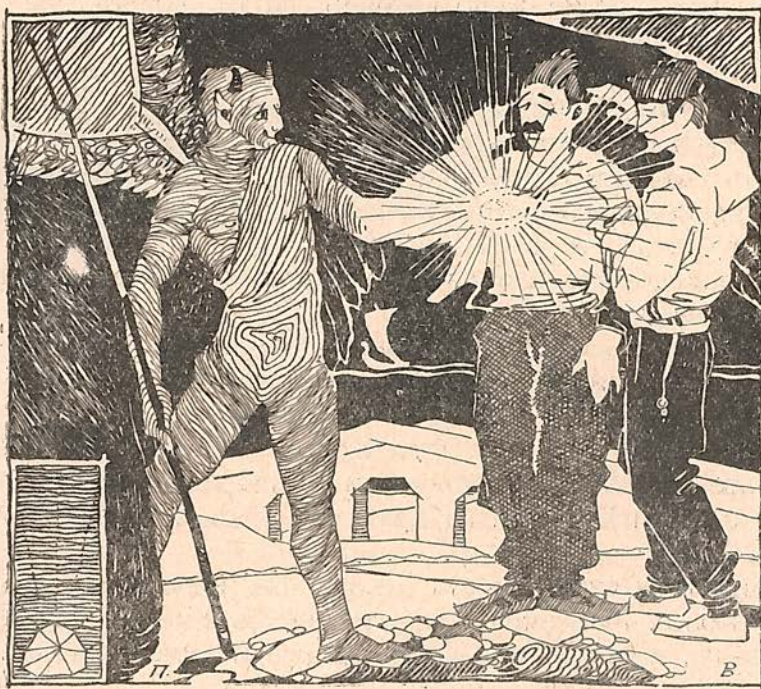

— Какво ще ни дадеш? — попита голѣмиятъ.

— Какво ли? Ей какво, — отвърна дяволътъ, бръкна въ пазвата си, извади нѣщо, което стискаше въ шепата си, — гледайте!

Двамата мокри братя опулиха очи. Щомъ дяволътъ разтвори ржката си, въ шепата му грѣйна елмаза съ такава силна свѣтлина, че рибаритѣ съ продаденитѣ души за единъ

мигъ ослѣпѣха. Дето ги свари тъмнината, тамъ седнаха слѣпцитѣ, снеха калпацитѣ си и запросиха милостиня отъ минувачитѣ. Денемъ тѣ посрѣщаха и изпровождаха пѣтницитѣ, а нощемъ се прибраха да спятъ подъ моста. Всѣка нощъ, додето пропѣятъ първи пѣтли, голѣмиятъ братъ си броеше паритѣ, а малкиятъ, падналъ на колѣне, нечуто се молѣше на Бога да му прости голѣмия грѣхъ. Тѣй минава деветъ години време. Когато закапа ситниятъ есененъ дъждъ на десетата година, дѣдо Господъ повика единъ ангелъ-вестителъ и му рече:

— Всѣка нощъ, додето пропѣятъ първи пѣтли, чувамъ какъ две души се бѣхтятъ сапрѣни въ тъмницата на дявола.